

James KUNEN – Jahodová proklamace (ukázka)

Mařa 2006 (přeložil Martin Turek)

VLASY

Vlasy jsou vlákna tvořená řetězci živých buněk, které vyrůstají z pokožky. U vás pak jsou spočteny i všechny vlasy na hlavě (Matouš, 10.30), ale jejich délka je funkcí akorát toho, jak často se stříhají – to už záleží na každém zvlášť. Lékařská věda však ještě musí přijít na nějaký pozitivní vztah mezi délkou vlasů a čímkoliv jiným – inteligencí, mužností, mravností, dutinami, rakovinou – čímkoliv.

Ví se ale, že někoho dlouhé vlasy u mužských odpuzují.

Například mého tátu. 8. června 1968 prohlásil, že je mu z mých dlouhých vlasů nanic. „Vypadáš jako ženská,“ řekl.

„Nechám se ostříhat,“ já na to. Tím jsem se ho zbavil, ale jenom na chvíli.

„Kdybych byl holka,“ pokračoval, „nelíbilo by se mi, jak vypadáš.“

„Ale ty holka nejsi,“ odporoval jsem, „a kromě toho jsem ti řekl, že se nechám ostříhat.“

„Já prostě nechápu, jak ti můžou vlasy ještě růst,“ dodal.

„A věříš,“ zeptal jsem se, „že kdybych je nechal růst další dva měsíce, byly by ještě delší?“

„Možná,“ připustil, „jenže delší už by být prostě neměly.“

Můj táta povídá, jak někdo s dlouhými vlasy vzbuzuje u lidí špatné asociace. Já zase říkám o tom, jak špatné asociace u lidí vzbuzuje tlustý člověk s nablýskaným novým cadillakem, kteří se tváří, jako by mu měl u každého nárazníku stát jeden řidič v sametovém kvádru. Ale kvůli špatným vibracím, které vylučovaly moje vlasové folikuly, říkám, no jo. Chci, aby se policajti ušklíbili, staré ženský nadávaly a byznysmani se báli. Chci, aby mě všichni viděli a říkali: „Támhle jde nepřítel státu,“ protože právě o to mi jde, jak my v tomhle revolučním byznysu říkáme.

Taky mám rád mírumilovné lidi, když na mě ukazují věčka, které jim s chutí vracím, protože se podle toho navzájem poznáváme. Vlasy jsou poznávací znamení. Dlouhé vlasy je možné asociovat s mírem, protože Američan s krátkými vlasy se poprvé objevil po první světové válce, když se tehdy poprvé z armády vrátilo velké množství Američanů.

V armádě se vlasy stříhají vždycky, aby byl voják připravený o svojí osobitost a mužskost. (Jo, mužskost. Co, Samsone?) Chtějí vás pokořit a zbavit osobnosti, abyste už nebyli tím, čím jste byli, a museli se jim ukázat tak, jak chtějí oni, tak abyste si museli osvojit nové hodnoty, jejich hodnoty, a stát se zabijákem.

Pokud se tedy dlouhé vlasy stávají znamením míru, pak je to na dobré cestě.

Jednou jsem někde četl, že staří páprdové, co pomlouvají mužskost vlasatých lidí, se bojí o vlastní mužskost.

Archibald Cox (ostříhaný na ježka) mi řekl, že si myslí, že každý, kdo dělá z dětských vlasů velkou vědu, je totálně pošahanej (nebo něco v tom smyslu. Už nevím, jak to přesně říkal).

Ale je tu i odvrácená strana (mince).

„Necháš si je, anebo se je necháš zkrátit?“ zeptala se mě máma a já v její otázce cítil spoustu rezignované zvědavosti.

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Ještě jsem se nerozhodl, jestli se chci podobat Martinovi Van Burenovi nebo Abrahamu Lincolnovi.“

***

Neděle 21. července: Mluvil jsem s několika přáteli a jeden z nich se zmínil o jednom mariňákovi z Vietnamu, kterého usvědčili, že zastřelil nějakou starší ženu. Dostal za to tři roky, zatímco ti, co odmítli narukovat, dostanou pět. Byl přesvědčený, že to nějak svědčí o amerických hodnotách.

To o amerických hodnotách nějak svědčí, ale já si nemyslím, že by příslušník námořní pěchoty měl dostat víc. Vždyť byl přece vycvičený, aby za zabíjení očekával blahopřejné metály a hvězdy.

Sváděl to na chvilkovou nepřičetnost, což podle mě opravdu vystihuje jeho duševní stav. Po třech letech u mariňáků je chvilkově nepřičetný každý, v některých případech celý zbytek života.

„Marína dělá muže,“ hlásají náborové plakáty. Je to pravda, ale neúplná. Marína dělá z muže magory, dělá z nich něco, co předtím nebyli.

U námořní pěchoty si musíte utáhnout opasek tak pevně, aby velící důstojník nenašel žádnou mezeru uprostřed smyčky. V pořádku. U námořní pěchoty si musíte vytřít svoje pouzdro na mýdlo tak, aby na dně nezbyla žádná vlhkost. Fajn. Ale oni vám neřeknou jenom, abyste tyhle věci dělali, ale nějak vás donutí, že se o to opravdu staráte. Dokážete si představit, že posloucháte naprostý kraviny – zakomplexovaný důstojník na vás zařve něco o mokré misce na mýdlo a vy s kamennou tváří říkáte: „Ano, pane“?

Další věci ovšem tak vtipné nejsou.

Z ročenky Parris Island (USMC):

MOJE PUŠKA: Tohle je moje PUŠKA. Všechny jsou si sice podobné, ale tahle je moje. Moje puška je můj nejlepší přítel. Je můj život. Musím jí zvládnout tak, jako zvládám svůj život.

Moje puška je beze mne bezcenná, bez pušky jsem bezcenný já.

Ze své pušky musím umět správně střílet. Musím střílet lépe než můj nepřítel, který se mě snaží zabít. Musím ho zastřelit dřív, než zastřelí on mě. Dokážu to...

Moje puška a já víme, že v téhle válce nejde o to, kolik střel vystřelíme, jaký hluk z našeho výstřelu, ani o kouř, který způsobíme. Víme, že jen zásah je to, co se počítá. Dokážeme to...

Moje puška je lidská bytost stejně jako já, protože ona je mým životem. Budu ji znát jako svého bratra. Budu znát její slabosti, její sílu, její části, její příslušenství, její hledí a její hlaveň. Moje puška budu čistá a připravená tak, jako jsem čistý a připravený já. Budeme součástí jeden druhého.

Dokážeme to...

Toto přísahám před Bohem. Moje puška a já bráníme svou vlast. Jsme pánem nad svým nepřítelem. Chráníme si vlastní život.

Tak se staň, dokud Amerika nezvítězí a nezůstane žádný nepřítel, jen Mír!

„Před Bohem!“ Kdyby tohle slyšel Ježíš, poblil by se.

***

Sobota 3. srpna: Vyzvali jsme si s Laurou nezávazně na akci, o které jsme správně předpokládali, že to bude velmi nudná mírová demonstrace na Times Square. Mírové demonstrace jsou jako žánr velmi nudné a pokud jste už zažili jednu takovou velmi nudnou příklad, pak máte určitou představu o tom, co to je, když je nudná *na druhou*, ale mezi námi, to ještě nic neznamená.

Přesto se ty věci, jak je jejich zvykem, staly.

Vyzkoušel jsem si malé cvičení, na kterém jsem poznal, co jsou zač *guanos* („červi“ – pravičáctví Kubánci). Stál jsem tam za policejní zábranou jako za dětskou ohrádkou a četl si leták o *guanos* a o tom, jak hážou bomby na levicové vlády, jak jsou celkově odporní a jak

nás policie vůbec nebrání, když v tom do davu vedle mě najednou vlítne asi pět zapálených malých latinskoamerických fašistů a začnou mlátit lidi.

Nejsem zasvěcený do tajů podvědomí, ale z nějakého důvodu jsem se v tomhle konkrétním a důležitém okamžiku nebál a vrhl jsem se do bitky. Ale víte, jak to chodí s bitkami. Nevěděl jsem, kdo je kdo, co na demonstraci dělat se všemi těmi vážně se tvářícími slušňáckými liberály a k tomu policajti komplikovali situaci tím, že mlátili všechny bez ohledu na politický nebo národnostní původ.

Tohle všechno trvalo zhruba pětadvacet vteřin, ale před koncem jsem si všiml červa, jak utíká s praporem ‚Mládí proti válce a fašismu‘. Chmátl jsem po něm a vytrhl mu ji, což nebylo těžké, protože jsem si nemyslel, že by ji chtěl o moc víc než já.

Odpoledne se mi stala ještě jedna nepříjemná věc s červy, když několik bloků ode mne zapálili čtyři nebo pět kanistrů se slzákem. Newyorský vzduch slzný plyn nepotřebuje.

Potom, co ustaly ty nekonečné řeči, odešli jsme k nedaleké zbrojnici Národní gardy, „abychom si popovídali s vojáky,“ což byl oboustranně neuskutečnitelný návrh.

Zaprvé, žádný voják ze sousedství si nebyl ochoten povídat, a za druhé, národní gardisti se od obyčejných vojáků hodně liší.

Předtím, než odpochovali, potřásl jsem si rukou s nováčkem od policie, jehož pohled se už předtím setkal s mým i s Lauřiným. Zvedl čepici a usmál se na nás. Řekl jsem mu, aby se nepaktoval s TPF, a on se mě zeptal, jestli by si ode mě mohl vzít prapor MPVF. Dal jsem mu ji. Ten chlapík nebyl prase.

Někteří poldové jsou prasata. Většina lidí souhlasí s tím, že existují správní a špatní policajti. Každý si ovšem myslí, že policajti musí být, že vždycky byli. Nemám žádný plán na zrušení policejních sil, ale myslím si, že lidi nepovažují policii za jednu z nejpřirozenějších věcí, a dokonce ani jednu z těch přirozenějších. Přijde mi zvláštní, když vyberou z komunity několik lidí a řeknou jim, aby na ni dohlíželi. Policajt je člověk, který přijde domů, svlékne uniformu a vlezte si do postele se ženou, anebo se s ní možná pohádá. A přece když mi říká, ať se hnu, myslí tím, ať se hnu. Možná se nechci hnout. Možná chci, ať se hne *on*. On má ale pendrek a pistoli a všichni si myslí, že by to tak mělo být. Já nevím. Občas na tím přemýšlím.

Na cestě ke Gardě mi postarší madam říká, ať „táhnu zpátky do Ruska“. Odpověděl jsem jí v podstatě to, že tady žiju, takže to není možné kvůli pěti letům studia, mizivé znalosti ruštiny, krutým zimám a tak, a kromě toho *odtamtud* přišli moji prarodiče, takže co to po mě vlastně chtěla, nějakou raketu?

Dorazili jsme k zbrojnímu skladu, několikrát jsme pochodovali kolem zdi, ale nikdo neměl trumpetu.

Ten večer mě Laura vzala na večeři k Friaru Tuckovi. Byla za dobrou cenu ve starých mincích a zajímalo nás, jaké to je být antirevolucionář, který chce povečeřet venku. Trochu nás to nudilo.

S tou novou levičáckou záležitostí přišla řada problémů.